

VALMIERAS ĶĪMIKIS

VALMIERAS STIKLA SKIEDRAS RŪPNICAS PARTIJAS KOMITEJAS,
ADMINISTRĀCIJAS, ARODKOMITEJAS UN KOMJAUNATNES KOMITEJAS IZDEVUMS

Avize iznāk
kopš 1979. gada 25. oktobra

CETURTODIEN,
1987. gada 12. februāri

Nr. 6 (376)
Cena 1 kap.

Uz LKLJS XXIII kongresu dodas delegāte 2. ceha operatore

ILONA KALNIŅA

Mazāk vārdu,
vairāk darbu

Nepārtrauktas stikla skiedras rāžošanas ceha komjaunatnes organizācijas uzskaite ir 120 komjaunieši. Tā ir viena no lielākajam komjaunatnes pirmorganizācijām mūsu uzņēmumā. Pirmorganizācijas kodols — birojs vienpadsmīt cilvēku sastāvā. Jau četrus gadus tājā darbojas arī pirmās maiņas operatore Ilona Kalniņa (attēla). Ilona ir vienīga, kura pārstāvēs rūpnicas komjauniešus Latvijas LKLJS XXIII kongressa.

Neliela saruna ar Ilonu, nemot par paraugu laikraksta «Padomju Jaunatne» jautājumus.

— Ja tev pēķēti uzdāvinātu... sevišķas spejas kāda no tautsaimniecības, zinātnes, mākslas, pedagoģijas, sabiedriskas darbības jomām, — kā tu izvēlētos?

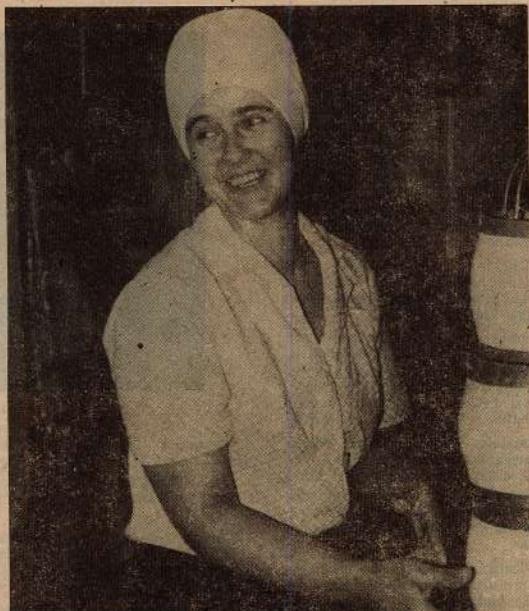
— Man joti patik darbs ar cilvēkiem. Ja man būtu sevišķas spejas, tad es noteikti daudz vairāk varetu izdarīt arī komjaunatnes darba cehā un rūpnica. Bet te nu bieži vien rokas ir «par īsiām». Jāsastopas ar neizdarībām, bieži vien nav ne atbalsta, ne līdzīgintēstības. Dažāk pietrūkst padoma. Kaut arī dedzīgie komjaunatnes organizatori un aktīvi darbojas kā viens veļselums, viens tomēr nav karotājs. Lielais vairums paliek māla no komjaunatnes rūpēm un uzdevumiem.

— Kadas konkrētas problēmas tevi satrauc iekšienē, kas tevi sāpina, runājot tieši par jauniesi?

— Mani satrauc jauniesi vienaldzību un saltums, aprekīns un egoisms. ES! Bet parejē? Un līdzcilvēki un kaut blakus esoši, dzīvojot arī strādājošais biedrs? Vienalga! Vienalga? Otrs jautājums, kas mani satrauc, ir daudzu jauniesi tieksmes apdullināties ar tabletēiem, narkotikam utt. Spriezot pēc mūsu preses materiāliem, tādu jauniesi nav mazums. Si parādībā cieši jo ciesi saistīta ar mūsu sabiedrības nākoši. Kāda tā var izveidoties, ja neuzvarēs saprātī?

— Kadas iezīmes mūsu republikas jaunatnes dzīvē tev liecas veiniņas?

— Dzēzātie masu pasākumi — Preses svētki, kino dienas. Gribētos, lai šādi pasākumi tiktū rikoti ne

— Vai tie izietu arī uz rājoniem, arī uz mūsu Valmieru.

— Ja tev būtu iespēja runāt no kongresa tribīnes, par ko tu teikuši?

— Tagad jau mode ir daudz kritizēt, runāt par pārkartosanos. Un bieži nonākam otrs galējība — par daudz runājam, par maz darām.

Nedrīkstam nolegt visu līdzīšņeo. Jo mēs tādu dzīvojam labi, un tas nav panākts tikai ar kļūdām un trūkumiem. Klūdas un trūkumi ir vienmēr, bet man tomēr alāk vairāk gribas par labu runāt.

— Vai tev ir bijusi kāda autoritāte, kas ieteikmējusi tavu dzīvi?

— Kad mācījos Valmieras 5. vidusskola, mums bija vēstures skolotāja, velāk arī pārskolas darba organizatora Maija Krievīna. Ar savu tautiskumu, sievišķību un kontakšķīnas spejām, ar savu paraugvīvu toreiz vadīja mūs — skolas komjauniešus. Viņa nekad neuzspieda savas domas, bet vienmēr lika mums pāsemīt domāt un pieņemīt lēmumus.

— Vai tu esi apmierināta ar savu izvēlēto profesiju?

— Ar savu darbu esmu loti apmierināta. Gribētos, protams, strā-

dāt uz paplašinātās zonas. Man joti nepatik, ja maiņas laikā jāsēz, naktismainījās jāsnāudulo, jo nav, ko darīt. Griegas ritmu, ātrumu, izveicību. Vienīgais mierinājums — vēl jau laika diezgan, vēl pāspēsu izstrādāties.

— Ko tu gribētu jantāt saviem laikbiedriem?

— Vai jūs esat savā vietā? Mums, komjaunatnes ceha birojam, joti sāpi komjauniešu pasivitē. Ja agrāk daudz bija jācīnes ar biedru naudas nemaksātājiem, tad sodien šās jaunājumus vairs nav aktuāli:

parādīkoti tikpat kā nav. Bet, kad gatavojam ceha komjauniešu sapulces, ieliekam organizatoriskajā darbā daudz laika un izdomas, tāču galu galā uz sapulci ierodas 5 biedri... Bieži dzīrām jautājumi: «Ko man tā komjaunatne dod?» Mēs, ceha aktivisti, atbildam tā: Parādi, kās TU esi komjaunietis. Kāds ir TAVS ieguldījums komjaunatnes darbā, un tikai tad prasi no citiem!

Ar LKLJS XXIII kongresa delegāti ILONU KALNIŅU runāja komjaunatnes 2. ceha organizācijas sekretāre ILZE KASPARĀNE ANITAS MARTINSONES foto

— Vai tu esī pamierināta ar savu izvēlēto profesiju?

— Ar savu darbu esmu loti apmierināta. Gribētos, protams, strā-

— Vai tu esī pamierināta ar savu izvēlēto profesiju?

— Ar savu darbu esmu loti apmierināta. Gribētos, protams, strā-

«ZIEDI, MAIZE, MIERS—DZIMTENEI»

Pagājušās nedēļas nogādē Valmieras rajona kultūras namā notika cikla «Ziedi, maize, miers — Dzimtenei» otrs pasākums, veltīts partijas un padomju darbiniekiem.

Sāms pasākumā ciklam raksturīgas intervijas ar zāle sēdošajiem vakara dalībniekiem.

LKP Valmieras rajona komitejas instruktorē Tamāra Baranovska iepazīstina klātesošos ar LKP Valmieras rajona komitejas biroja locekli, Oktobra Revolūcijas un Darba Sarkanā Karoga ordeņa kavalieri Vasiliju Kotovu, pastāsti, ka viņš vairāk kā divdesmit gadus strādā stikla skiedras rūpniecībā par meistara palīgu. Uz jautājām izceļojam — strādniekiem kādi risinājumi visvairāk viņu interesē un satrauc partijas rajona komitejas biroja sēdes. Vasilis Kotovs atbildēja, ka viņu vairāk interesē rūpniecības priekšējās, uzņemumu rāzotās plānu izpilde, sociālās programmas izpilde. Bet ipāši satrauc to komunistu personīgas lietas, kurus izskata bīrojā.

Attēlā: Viena no vakara intervījām. LKP Valmieras rajona komitejas instruktorē TAMĀRA BARANOVSKA sarunājas ar komunistu VASILIJU KOTOVU.

ALEKSEJA KOZINECA foto

Sabiedriskās kārtības sardze

Ne jau tikai sodīt

Ar automobili uz «tu» Jānis Rūks (attēlā) ir jau turpat trīsdesmit gadus. Darbs Grūndzāles MTS, dienestis Padomju Armijā un jau turpat divdesmit pieci gadi mūsu rūpniecības kolektīva. Gandrīz tikpat ilgi viņš ir arī sabiedrisko autokārtības sargu rīnās. Ir apbalvojumi: daudzā vadošā iestāžu un organizāciju Goda raksti, nozīmes.

Mūsu rūpniecības kārtības sargi alzaļi minēti kā vieni no aktivākajiem gan pilseiā, gan rājoniā. Tiesa, pēdējā laikā viņu aktivitāte un disciplīna pazeminājusies, taču par autokārtības sargiem to teikt nevar. Tie liels nopelnīs-vieglošās automašīnas vadītājam Jānim Rukam, kas jau daudzus gadus ir autokārtības sargu komandieris.

Nemaz nevaru saskaitīt, cik reizes izietēs dežūras, rikoti reidi, parbaudes, citi pasākumi, — sakā viņš. — Tikai pērāngā vien esmu dežūreis 29 reizes. Taču neesmu jau viens. Vieneri var palaudēt uz Uldi Luiku, Hariju Gumi, Jani Devīti, Vladimīru Glavēcīnu un citiem mūsu vienības locekļiem.

Rūpniecības autokārtības sargiem dežūras paredzētas ilmēnā 10. un 26. datumā. Sajās reizes viņi darbojas pēc rājona autoinspekcijas data uzdevumā. Taču nereti vēl tiek sapemti papilduzdevumi, pieņēmā, valsts svētkos, sporta sacensību laikā, mitīpu un gājienu, dienu svētku un citu pasākumu reizes, kad jāgāda par kārtību pilnības ietās. Kārtējo dežūru laikā autokārtības sargi izplūde uzdevumus ne tikai Valmierā. Nereit viņi kopā ar autoinspekcijas darbiniekiem rīko reidus par rājona pilsešām un ciemienām, parbaudīta, ka tiek ievērota disciplīna un valsts un kooperatīva autotransporta glābības noteikumi, vai netiek rikotas iedzerīgas garāžas un darbinīcas. Jāierodas dežūras, — vienalga, vai ir karsts vai auksts laiks, vai līst vai pieņemīt lēmumus.

Sāstādīti daudzi protokoli — par to, ka transporta līdzekļa vadītājs bijis jereibis, par to, ka pārsniegtais atļaujai brauktās atraums, par to, ka mašīna vājā motocikls nav tehniskā kārtībā.

Sāstādīti daudzi protokoli — par to, ka transporta līdzekļa vadītājs bijis jereibis, par to, ka pārsniegtais atļaujai brauktās atraums, par to, ka mašīna vājā motocikls nav tehniskā kārtībā.

— Mūsu uzdevums nav tikai so-

dit, — paskaidro Jānis Rūks, — ir daudz gadījumu, kad aprobējojamais ar mutisku aizradījumu, vienākās izrunājamies ar vainīgo va-

ditā. Bet, ja cilvēks lietojis alkoholu un sēdes pie stūres, tad gan nekadu atlaižu nav. Satrauc tas fakti, ka lieļā dāja noteikumu pārkāpeju ir jaunieši līdz 25 gadu vecumam. Ir gadījumi, kad viņi bez atlaižas aizdenē sēvēšu mašīnu, motociklu, divrīti. Tieši jaunie transportlīdzekļi vadītāji brauktās atrūmu. Un viņi nereti ir arī tie, kas uzskata, ka viņus nepareizi aiztur un soda.

Manuprāt, nepareizi rikojas tie vecāki, kas delām vai meitāi uzāduvina vieglā automašīnu jau tūlīt pēc vidusskolas pabeigšanas. Pareizāk būtu, lai jaunais cilvēks vispirms pastrādā, nopelnīs un tad tikai ieādagās braucamā. Te, lūk, slēpjās audzināšas faktors.

Jānis Rūks nav tikai ilggadējs sabiedriskais autokārtības sargs, bet arī Valsts autoinspekcijas arītās darbinieks. Tas uztek vēl pa pildīt pienākumus. Viņš, piemēram, ik gadus piedāļas transportlīdzekļu tehniskajās skābes rūpniecībā, izpilda citus pienākumus. Nekad viņš neležē padomu un praktisku palīdzību darbaspēdriem un transportlīdzekļu vadītājiem ar mazāku pieredzi. Ari darbā viņš ir disciplīnēts, apzinīgs, izpalidzīgs. Un par to mūsu kolektīvs viņu cīnā.

HERMANIS HERCBERGS

HRONIKA

Par tehniskajiem ekspertiem apstiprināti 16 inženieritechniskie darbinieki. Viņu vidū ir 13. ceļa brigadieris Jānis Bezdīga, galvenā mehanika vietnieks Voldenārs Dudsīlis, 1. ceļa vecakais inženieris tehnologe Aldis Želbots, galvenā ekonomiste Gita Gatere, 7. ceļa laboratorijas priekšniece Rasma Rozenbaha un citi.

Lai paugustīnātu darba aizsardzības pasākumu līmeni palīgsaimniecība «Ezerneiks», atbildība par to uztoda palīgsaimniecības direktoram Laimonim Vadonim.

Par sabiedriskajiem treneriem peldbaseina nozīmīti Māris Valtēbergs, Vladimirs Višņakovs, Juris Romanovs, Galīna Illarionova, Galīna Bobkova.

Par ilggadēju labu darbu, lielu ieguldījumu strādnieku audzināšanā un sakārā ar dzīves jubileju, 4. ceļa šķēterēšanas nodalas maiņa priekšniece Nina Vebrūne apbalvota ar Goda rakstu un naudas prei-

miņu.

Lai nostiprinātu kontroli par sāmniecisko līgumā noslēgtu un piegāžu izpildi, atbildība par to uz (Nobeigums 2. lpp.)

